

מבחי' כשנק' כנסיי' אמי כניל' ועיש' הני' עטרות שנותן בראשו של ישראל דהיינו עיי' המצות והתורה נק' בחי' ואחותי'. וכמשי' במי'א עיי' רני ושמי' בת כו'. ולכן נאמר על עטרה זו שנותן בראשו צאינה וראינה. פי' צאינה מהמלי' והגבול בבחינת ככל מאדך בלי גבול ועיר' מה שנת' במי'א בבניאר ענין שם מי'ב שבפי' ראשונה דקיש' שעיי' ממשכי'ם עטרה זו כו' כניל' וגם כמי'ש במי'א דפי' צאינה היינו מן הלבושים שהנשמה מלובשת בגיע' כי היא למעלה מכח החכמה וההשגה כו' עיי' ש:

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הניאכם את עומר התנופה שבע שבמות כו'. הנה וספרתם הוא לשון כהירות

כמו אבן ספיר וכו' עיי' הוא לשון כהירות. והו' וספרתם לכם כו' היינו להמשיך עיי' שיאירו לכם למטה (עיי' בפרדס סי' שח פי' בשם ספר הבהיר' אסאי אקיי' ספרות עיי' השמים שפיר' כו'. ועיי' בזהר תרומה קל"ו כו' מאי מספרים כו' דנהרין כו'). ולהבין זאת הנה פסח הוא יציאת מצרים וחג השבועות הוא מית' וקודם קבלת התורה היו צריכים לספור ז' שבועות שלימות ואח"כ היו יכולים לקבל התורה (ועיי' בזהר פ' אמור דף ע"א). כי הנה כתיב והחיות רוי'ש שלמעלה הכל בבחי' רצוא ושוב. וכמ"כ פסח הוא בחי' רצוא ושבועות הוא בחי' שוב כי פסח הוא יצ"מ שהוא בחפזון כמי'ש ואכלתם אותו בחפזון. וכתיב בחפזון יצאת כו', כי אז היה התגלות אלקות מלמעלה כמאמר עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם בבחי' חפזון ולעית' כתיב כי לא בחפזון תצאו ומנוסח לא תלכו כו'. שלא יהיה בבחי' חפזון אבל יצי'מי' הכל בחפזון כו'. (ועמי'ש) מה ברבות סי'פ' לא מבטילת' א' בא פשה ז' ועיש' והוא ג"כ בילקוט פ' בא. ועי' בסשי'ב פליא ועמי'ש סי'פ' וישב סד"ה כה אמר כו' ונתתי לך מהלכים אבל לעיל כשיתגלה בחי' סוכ"ע כו' שיהיה גם השוב בבחי' הליכה כמו הרצוא כו', ומי'ש סד"ה והיה מספר בני ישראל בענין שבת' תהיה מעלת אתעדלית גדולה וגבוה למטה קץ כו'. ומכ"ז יובן ענין כי לא בחפזון' היינו בחי' רצוא ממש למעלה משאי'כ שבועות הוא בחי' שוב שהוא בחי' מתי' גילוי רצונו למטה. כמי'ש וירד ה' על הר סיני המשכה מלמעלה למטה. והנה כתיב למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך' וכמאודי'ל' בכל דור ודור כו'. שציל' בכל יום בחי' יצי'מ'. והיינו בקיש' ואהבת כו'. וחותם אה' ה' אלקים אשר הואצתי כו'. וכפרת' מ' בי'ש עד קיש' הוא הכנה שכיבוד לבחי' יצי'מ' ואהבת כו'. והיינו כשיתבונן איך שכל צבא השמים לך משתחיים והואפנים וחיות הקדש ברעש גדול כו' והחיות זעות מחיל כסא נושאות ומגשאות עם כסא אלה אלפים ורובא רבנן משמוניה וכולם הם בבחי' ביטול תמיד. והו' להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו שהוא בחי' הדר מלכותו שכולם בטלים לגבי' ממש ונמשך כל ה' הביטול עיי' שמשגי'ים כי מלכות מלכות כל עולמים. פי' מלכותך שחיות כל העולמות אינו אלא מבחי' מלכותך הארת שמו בלבד לא כמו שהנשמה מחיה את הגוף שעצמות חיות הנשמה מלוכב בתוך הגוף ממש. אבל מהותו ועצמותו רם ומתנשא כו'. ואין שום דבר מלבישו כלל היה היה ויהיה בלי שינוי כלל כמי'ש אני ה' לא שנית' אתה הוא קודם שנברא העולם ואתה הוא לאחר שנברא אני ה' בלי שום שינוי כלל ואין שום דבר מכתה ומסתיר נגדו אלא רק הארת שם כבוד מלכותו בלבד זהו חיות והתהוות כל העולמות. והו' מלכותך מלכות כל עולמים היינו שכל עולמים אף שהו' אלה אלפים ורובא רבנן כמי'ש הי' מספר לגדודיו ומן הארץ לריקיע מהלך תיק שנה כו'. עיי' הם אין ערוך כלל לגבי' אורו כו' שהוא בחי' אי'ס ממש וכנועד

שו"ת ר"י - בזהר פ' בתל' לוח התקון.

העולמות. כי הרצון פשוט שעלה ברצונו לברוא את העולם. זה היה אותו הפעם בתורת נבדה בלתי העלאת מי'ן. אבל אחר בריאת האדם ציל' לעבדה ולשמרה ולעלות מה' להמשיך הרצון. והיינו עיי' התורה והמצות ועיי' ממשכי'ם כו' כתרם לז"א ולנוקבא שהוא בחי' הרצון להיות עולם האצילות ובי'ע כו'. והו' אית בניך אלא בוניך שעוסקים בכנינו של עולם. והו' גי'כ ענין העסק בתורה שבכתב ושבע"פ בליל שבועות שמשמשי'ם הכתר לזו"ג כמי'ש בפעי'ה. והו' עדי"מ העטרה והכתר שעושין למלך ביו' מזהב ואבנים טובות שיש בה שני דברים הא' עצם וגוף וההב ואבניו טובות. הב' שם שמתקנים אותם להיות נקבעים בציור והידור היותר נאות בהכתר והעטרה. וכמו כן יובן על דרך משל זה למעלה אשר בהמשכת הכתר יש גי'כ ב' בחינות דהיינו תורה ומצות. כי עיי' המצות נעשה כירורי' רפי'ח ניצוצים שנמשלו לעצם האבנים טובות שיקרותו הוא לפי שהוא דבר הפלא שבאבן שהוא דומם יהיה מאיר. כו' הוא ענין בירור הרפי'ח הנציצים מקי' שנפלו מאד למטה ועיי' הבירור מאיר'ם מאד עיי' שרשן הנעלה אך עכ"ז כדי שיעלו להיות בבחי' כתר זהו דייקא עיי' התורה שהיא בחי' חכמה איך ומה יהיה בירורים ועלייתם כי בחכמה אתבירורו. והו' שכל ימי הספירה הוא בירור רפי'ח ניצוצים כגודע מענין עומר שעור'ם מאכל בהמה שם כו' ואח"כ בליל שבועות עוסקים בתשבי'ם והשבעי'ם שבמארו שכן כשר ואם לא כן פסול וכן בתטור וטמא אסור ומותר חייב וזכאי כו' דהיינו שבאופן זה דייקא יעלו הניצוצים ולא באופן אחר זהו ענין ציור הכתר והעטרה עדי"מ והיינו עיי' התורה כו'. אך היסוד והשרש לכ"ז הוא הקדוש הוא בחי' השרפים שהיא בחינת העלאת מי'ן במסי' בקיש' שעיי' הוא עליית ה' דקדוש שהוא ז"א דאצילות בקדש שהוא ח"ע לייחוד מוחין דארי'א. ובחכמה דייקא אתבירורו נמצא עיי' דייקא עיקר' שלימות בירור הרפי'ח ניצוצים ואו יכולים להמשיך מהם ועל ידם הכתר לעיי' דתיקון. וכאשר למטה מעלים מי'ן במסי'ג' כמי'כ נעשה למעלה שמתעלה הוא' וקדוש בקדש להמשיך יחוד העליון דארי'א. וכן להפך מלמעלה למטה כשמתעלה למעלה הו' בקדש כו' כמי'כ נעשה למטה כו'. וכמי'ש בבניאר עיי' פ' והיה אצלו אבנים בנין יעקב חבל נחלתו כו'. (ועמי'ש סד"ה שיש'):

ו הנה עפי' יל פי' הפסוק צאינה וראינה כו' בעטרה שעטרה לו אמו והוא עיי' מ'ש במדרש פ' קדושים סי'פ' כ"ז בענין גי'פ קדוש. משל לבני מדינה שעשו שלש עטרות למלך. מה עשה המלך הניח בראשו אחת ושתי'ם בראשו בניו כל כלי יום העלוינים מכתיים לפני הקב"ה שלש קדושות ואומרים קדוש קדוש קדוש. מה הקב"ה עושה. נותן בראשו אחת ושתי'ם בראשו של ישראל הה"ד כי קדוש אני והתקדשתי והייתם קדושים עכ"ל. פי' העטרה ה' שהקב"ה נותן בראשו הוא בחי' המשכת הכתר עליון דאצילות שלמעלה גם מהחכמה עילאה הנקרא ראשו עדי"מ ונק' כתר זהו רצוא דכל רצון והוא נמשך עיי' קדוש א' והשרפים שהוא בחי' למסי'ג' באחד שעיי' ממשכי'ם יחוד ארי'א אשר המשכה זו הוא ממקורא דכולא ממש ומשם נמשך במוחין דארי'א והו' ענין נותן בראשו אחת. והשתי'ם שנותן בראשו של ישראל היינו המשכת הב' כתרם לז"א שנמשכי'ם עיי' התורה והמצות כניל'. ועיי' בן הרמ"ז בזהר ר"פ שלח דקני'ט עיי' גבי תלת ערובי' אית ליה לקב"ה מה שפי' שם בענין ג' פעמים קדוש. והוא קרוב למשני'ת כאן. והנה מבורא במי'א דמה' שכנסיי' נק' אמי זהו עיי' מסי'ג' באחד שמשם מקור התורה ועיי' הוא ממשך גילוי התורה. ולכן נק' אמי אם הבנים שהיא המוליד הגילוי כו'. ולכן נאמר בעטרה שעטרה לו אמו פי' שעטרה לו היינו העטרה האחת שנותן בראשו ועיי' אמר הפיי'ס ויקדש באחת משלש קדושות היא האחת המיוחדת שנמשך

שאפילו אחד לגבי רבוא רבנן יש לו ערך שהוא חלק קטן ממנו. אבל רבוא רבנן לגבי בלי גבול בכחיתא אי"ס ממש אין ערך כלל. ועיי' שמשגינים את כל הנ"ל עיי' מה בבחי' ביטול תמיד ועיי' התבוננות כל הנ"ל בעומק הדעת אזי ממילא יבא מבחי' רצוא בק"ש להיות ואחזק את הוי' אלקיך בכל לבבך לצאת מן המצרים וגבולים שכולם הם בבחי' גבול, כמו מהלך ת"ק שנה הן בגשמיית הן ברוחניות הוא בכחי' מצר וגבול המכסים ומסתירים להיות נראה ליש ודבר בפ"ע רק לדבקה בו כי שהוא בלי גבול בחי' אי"ס ממש. וזהו נקי יצ"מ לצאת מן המצרים וגבולים כנ"ל, וזהו שבגלות מצרים נאמר בפרעה לא ידעתי את ה' ששם הוי"ה שהוא היה הרה ויהיה בלי שנינו לא ידעתי את ה' אלקים המכסה ומסתיר להיות יש ודבר בפ"ע דוקא. וזהו לא ידעתי את הוי' שהדעת ה' בכחיתא גלות. וזהו שותום כק"ש אני הוי' אלקיכם אשר הוצאתי כו' אני הוי' דוקא:

ב וזהו מארז"ל תפלות אבות תקנום. פי' אבות הם חגי' שנמשך מהם ואחריי ורחמנות שהם אברהם יצחק ויעקב. והיינו שכל התפלה היא בנ' מיני תבונות היינו פסוקים יש חסד שנעשה מהם כק"ש ואחבת כו' עיי' ההתבוננות כנ"ל שהוא בחי' אברהם אהבה להיות גילוי האהבה בנפש בחי' רצוא ועיי' אח"כ והיו הדברים האלה אשר אנכי מצורך ודברת עם כו', ואף שבפ' שניה כתיב ואספת דגנך עכו"ז נעשה תורתן קבע ומלאכתן עראי. וזהו כי האדם עץ השדה שהוא כמו אילן האילן והעיקר הוא רק הפירות כו'. כמ"כ האדם קוצץ ועליו יגוף האילן והעיקר הוא הפרי שעליו עכו"ז יש גם העיקר הוא הפרי היינו תורה ומצות כמארז"ל מאי פרי מצות וזהו ענין תורתן קבע ושאר כל צרכי גופו הם כמו העלים לגבי הפרי. וזה נעשה הכל מבחי' ואחבת כו' שהוא בחי' אברהם, וכן יצחק בחי' גבורה שנעשה מזה בחי' יראה בנפש פחד יצחק. ובחי' יעקב הוא בחי' רחמנות והיינו מי שלבו כלב האבן שואר שמתכוונן בכל הנ"ל לא יבא לבחי' ואחבת שבק"ש שחמת שקשור מאד בחבלי העולם להיות יש ודבר בפ"ע ומחמת זה לבו כלב האבן. אזי העצה לזה הוא לעורר רחמים רבים על נפשו. וכמ"ש ליעקב אשר פדה את אברהם וזהו עיי' פסוקי רחמנות שבתפלה והוא המלך המרום כו' ברחמיך הרבים רחם עלינו. אבינו אב רהמנך רחם עלינו ותן לבלבנו בינה להבין ולהשכיל ולא נבוש לעי' פי' כי הגה כתיב כי לא יראני האדם וחי' וארז"ל בחייהם אינם רואים אבל במיתתם רואים כי בחייהם שהנפש מלוכש בגוף ומכסה ומסתיר עליו להיות נראה לו זה העולם ליש ודבר בפ"ע. אבל בצאת המשה הגהוף אזי רואים שבאמת מהותו ועצמותו כי היה הרה ויהיה בלי שום שנינו ואין שום דבר יכול להלבישו כלל ולהסתירו והיה מידק פעולת לכמיר מה שהיה נראה לו העולם ליש ודבר בפ"ע. ואזי הבושה גדולה עד למאד על שכל מחשבותיו ומגמותיו היו הבנלי העולם וכעסקיו כאלו הוא דבר בפ"ע ממש והוא חוצפא והעצה גדולה ה' ולכן בקשתנו ברחמיך הרבים רחם עלינו ותן לנו בינה בינה היינו להבין דבר המלך דבר היינו אף בעוד שהנשמה מלוכש בגוף ויין וישכיל שבאמת המלך כשל בתכלית כמו קודם שנברא העולם בלי שום שנינו ממש כנ"ל ולא נבוש לעי'. ככדי שלא יהיה אח"כ הבושה לעולם ועד. וזהו ליעקב אשר פדה את אברהם [עיי' בדיק מה פ"ט פמ"ז]:

האלקית בלבד. יו"ד עקב יעקב חבל נחלתו כי חלק הוי' עמו. כמ"ש וירא ישראל את ה' הגדולה אשר עשה ה' שישאל בלבד שהוא הנפש האלקית כי ישראל עלה במחשבה בישאל לי ראש כו' וישאל בלבד ראו אשר עשה הוי' כו'. וכמ"כ בישאל בחי' רצוא יצ"מ הנ"ל ואחבת כו' אינו אלא לנפש האלקית בלבד אבל נפש הבהמית מי"מ הוא רצוא לאכול כמעשה בהמה כו'. וכדי לקבל את התורה שהוא גילוי רצונו ית' כביכול למטה הוצרך להיות מקודם בחי' ביטול נפש הבהמית גי"כ. [ועיי' ע"פ אדם כי יקריב כו' קטריבו כו' עיי']. והיינו עיי' הנפת העומר וספה"ע. כמ"ש והניף את העומר לפני הוי' לרצונכם ממחרת השבת ניפנפו הכהן, כי הגה העומר הוא מן העשירים שהוא מאכל בהמה וכמ"כ למעלה יש גי"כ בחי' בהמה והוא המרכבה העליונה פני אריה אל הימין ופני שור מהשמאל כי היה בכלל בהמה כמ"ש על הים שעשה שלמה עומד על שנים עשר בקר שלשה פונים צפונה כו' שהיא המרכבה העליונה והים עליהם מלמעלה שהיא בחי' יום העליון בחי' בהמה רבה שם ב"ן יגמרטרה בהמה שלמה ושרש המרכבה דמני אריה כו'. והמרכבה הנ"ל הוא שרש ומקור לכל הבהמות ונפש הבהמית שלמטה שנמשכים ממנה. ושעורה שעור ה' והיינו מברורים שלמטה שנבררים ונכללים בבחי' בהמה רבה הנ"ל כמאמר יוצר משרתים שיש מלאכים שהם המאכל שעורים שנבלע בבהמה שלמטה וחוזרים ומתחדשים בכל יום כו'. וזהו ניפנפו הכהן שהוא בחי' חסד העליון העלה את בחי' בהמה רבה הנ"ל [עיי' בזה פ' בלק דפ"ח ע"ב] עיי' עומר שעורה שעור ה' הנ"ל. לפני הוי' למעלה מהוי' כנודע. וזהו ממחרת השבת ולא ממחרת יו"ט שהוא למעלה מבחי' שבת ודיל'. ועיי' אח"כ עיי' ספה"ע היו המשכת מקיפים למעלה למטה לעומר כו'. וזהו היום יום א' לעומר יום הוא בחי' חסד יגמ"ט יומם יצוה ה' חסדו היינו בחי' חסד עליון להמשיך מלמעלה מעלה לבחי' עומר כדי שיהיה ביטול הרצון מלפני הבהמית גי"כ דוקא. וזהו לרצונכם כדי שיהיה ביטול הרצון שלכם עיי' המשכת המקיפים הנ"ל עיי' ספה"ע כו'. וזהו וספרתם לכם היינו להמשיך הארת המקיפים הנ"ל שהוא ממחרת השבת דוקא כנ"ל לכם למטה להפוך את נפש הבהמית גי"כ שיהיה ביטול רצונכם. וזהו מיום הביאכם את עומר פי' מאותו יום שהניפו את העומר שהוא לפני הוי' אזי וספרתם לכם תמשיכו לכם עיי' ספה"ע שבע שבתות ששם הוי' מ"ט מדות. ואז היה יכול להיות אח"כ מתן תורה בשבועות שהוא גילוי רצונו ממש מלמעלה למטה שהוא למעלה מתפלה שהוא בחי' יצ"מ שהוא הרצוא כנ"ל. ואחבת בכל לבבך שעדיין אינו בנפשו ביטול בתכלית כי יש מי שהוא בנפשו מ"שא"כ בלימוד התורה שהוא דבר ה' ממש בפ"ו. כמ"ש ואשים דברי בפיך דברי ממש. אני המשנה המדברת בפיך. וכמארז"ל אלו ואלו דברי אלקים חיים כו' שהם דברי אלקים ממש גילוי רצונו ממש למטה. וזהו ודברת עם בם ממש והוא בחי' ובכל נפשך היינו לקשר מחשבה במחשבה כו'. [ועיי' סדיה וראו אל אברהם]. כי הגה ארז"ל כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין ה' שמאחר שהוא יש ודבר בפ"ע. אזי אף כשמדבר ד"ת אין זה דבר ה' כלל. ואין לו גילוי רצונו כלל, רק צריך להיות מקודם בחי' הרצוא יצ"מ ממש למעלה כנ"ל. ועיי' זה רוח אייתי רוח ואמשיך רוח כי באתערותא דלתתא אתעדל"ע ומעורר למעלה המשכת רצונו כביכול למטה. אך שיתבלב דברים משמיים כמו תרומות ומעשרות וקרבתו כו'. ולא אורחא דמבלב לאשתמי במליו דהדיוטא כו'. ועיי' היה צריך מקודם שיניף הכהן את העומר שהוא שעורה שעור ה' מיכלא דבהמה רבה הנ"ל לפני הוי' למעלה מהוי' כנ"ל. ועיי' אח"כ עיי' ספה"ע היה המשכת המקיפים למטה לעומר וספרתם לכם כו' שבע שבתות כו' והיה יכול להיות אח"כ

ג והנה כל הנ"ל שהוא בחי' רצוא יצ"מ אינו אלא לנפש האלקית בלבד שהיא בבחי' גלות בתוך מצרים וגבולים המכסים כו'. וכמו שאמר פרעה לא ידעתי את הוי' כו'. וכמ"ש אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך כו' שזהו שנאמר ליעקב שהוא הנפש

מתן תורה בשבועות שהוא גילוי רצונו כביכול למטה באותיות התורה

[ועיני בזהר פ' תצוה דף קפ"ב וכיון כו' ודף קפ"ג ע"א עד אפי' ארייתא

כו' רע לקמן]:

והניף את העומר. הנה העומר הוא מאכל שעורים שהוא מיכלא דבעירא. הענין הוא עפ"י מ"ש יוצר משרתים ואשר משרתיו כו' שיש ב' מיני מלאכים. הא' הם אשר עומדים ביום עולם מששת ימי בראשית והם נצחיים וקיימים עד שיחזור העולם לתוהו כו'. והן הם החיות שבמרכבה. ויש מלאכים שנבראים בכל יום ואומרים שירה וכלים והיינו בחי' ניצוצי הקדושה שנפלו בשבירה דנוגה דביע' וכשהם מתבררים ועולים בבחי' מ'ן בכל יום ויום מחדש היינו ענין השירה וכלות הנפש שלהם שהם כלים ונכללים בבחי' המל'. וכענין מארז"ל השיט הקב"ה אצבעו הקטנה ביניהם ושרפו, והפי' ידוע הדיינו שמחמת הארת גילוי אלקות עליהם יתור מכה' המדה וגבול שהיו להלכיל ולהגביל בתוכו נשרפו ונכללו כו'. אחד יוצאים מן הכלי אמנם זה היה מצד עונש מחמת שקטרגו מה אנוש כו'. אך יובן כמ"כ מדוגמא זו ג"כ בענין הביוריים שהם מתבררים וכלים בבחי' מל' שהוא מחמת ריבוי גילוי אור א"ס עליהם. והו' עיקר עבודתם התמידי כו'. והו' ענין אלף טורין דאכלה בהמה רבה. עיין בזהר פ' פנחס דר"צ א', שהוא בחי' מלכות הנה' בהמה בגימ' כ"ן שבה נכללים הכיוריים דנוגה כו', ונק' מלכות רבה כי הוא בחי' כללי נגד מרכבה י"ב בקר שהם בחי' פרטיים ומל' כולל הכל. לכן נק' רבה. והוא ע"ש שפי' בזהר פ' ויחי דרמ"ז ע"א מאי רבות אלא כמה דחבתי ועקת סדום ועומרה כי רבה כמו גדלה. וכן רבות גדולות עילאין וירבבין על כולא ושם קאי אפילו על י"ב וקר הגיל דבריאש שהם ג"כ נק' רבות לגבי הפרטיים הנמשכים מהן. כמו הי"ב שבטיים הם נשמות כוללות כמו שבט ראובן יש במחנה שלו כמה רבואות ואלפים ונשמת ראובן עצמו היא כוללת כל הנשמות שבשבטו שהם ענפים ממנו וכן כל שבט כו'. והו' ענין רבות בנות כו' ע"ש ואלים לגבי בחי' מל' נק' י"ב בקר הגיל לחי' פרטיים והמל' שהיא כולל כלם נק' בהמה רבה. וכמ"כ מל' אה"ק נק' בהמה רבה [ועיני בזהר שער א"א פ"א ושער ד"א פ"א]. והנה במל' דבריאש נכללים הכיוריים שמנוגה דבריאש ובמל' דיצ"י נכללים הכיוריים דנוגה דיצ"י כו'. וכמ"כ ענין העומר שהוא מיכלא דבעירא שהוא מאכל שעורים היינו בחי' הכיוריים שמתכללים בבחי' מל' שנמשל לאכילה שהמאכל מועקל באצטרומו והפסולת נדלה לחו והמוכח עולה עד למח ונעשה חיות לנפש. וכך כיוריים הנהו שהם שמתכללים בבחי' מל' ונעשים בה חיות כו', אך ענין שעורה הוא שעור ה' כמזכור בזהר, והענין הוא כי שעור ה' היינו התחלקות ה' גבורות חלקים רבים להחיות הנבראים רבים שונים זמ"ז מתנה מיכלא כו' שבהתחלקות זו הוא מ'ת גבורות המפרידות ומחלקות להקול פשוט שיתחלק חלקים רבים באותיות הדבור ודרך כלל מתחלק לה מוצאות הפה אחתה' המגורו בומ"כ משפתים כו'. ואח"כ מתחלק לרבוא רבבות צירופי אותיות ממוצא זה עם מוצא וזלתי שמוה הוא סיבת התהוות המלאכים והנשמות בלי מספר. כמ"ש אלף אלפין ימששוניה דהיינו ע"י התחלקות צירופי אותיות שבעשרה מאמרות יהו אור כו'. ושרש הח"ק הוא מה"ג דאימא דהיינו בחי' התחלקות האותיות במחשבה שחם בחי' אותיות דאימא שנק' פתוחי חותם דהיינו ביסוד דאימא שכפי התחלקות צירופי האותיות במחשבה כך נמשך הדבור לדבר צירופי' הללו דזקא והיינו כפי הרצון שיש לו באיזה צירופי' אותיות כל הוא מחשב וממילא אח"כ

נמשך כן בדבור [עמי"ש מזה בפי' חקת ע"פ ויחזו אליו פרה כו' ע"ש]. והנה הביוריים שהמל' מבררת הרפי"ח ניצוצים הוא ג"כ ע"י ה"ג שהוא בחי' גבורות וצמצומים לירד למטה ולטרוף הניצוצים מידי החיצונים, ולכן נאמר ע"ז ותתן טרף לביתה שהוא ענין בירור הרפי"ח שנק' טרף כמו ארי טורף שהוא ע"י גבורה. ולמטה בעבודה הוא ענין לעולם ירגיו אדם יצ"ט על יצה"ר. ולכן נק' הביוריים שעורה שעור ה' והוא מיכלא דההיא בהמה [וע' בזהר ר"פ יתרו דס"ו ע"כ] ובזהרמ"ז שם ומשם יובן מה שאומרים ממור אלקים יתנו בימי הספירה בעת ספירת העומר]:

ב א"ך ענין הנפת העומר תנופה לפני הוי". ומבואר בזהר פ' בלק קפ"ח ב' תנופה תניו פ"ה תנו כבוד כו'. והענין הוא עפ"י המבואר בענין ההפרש שבין פסח לשבועות, שבפסח היה בחי' העלאת ז"א מבחי' קטנות הנק' מצרים בחי' מצרים ובלולים להתעלות לקבל בחי' מוחין דאלות והיינו בחי' עליות הנפש האלקית שבאדם ששרשה מא"ס כי אתם קורים אדם בגימטריא מ"ה כו' [ועלמ"ש במ"א בביאר ע"פ א"ס כי יסריב ככמו ופי' בזהר פ' ויחי דרמ"ה ע"כ]. ואח"כ ביום שני של פסח מניף הכהן ששרשו מאבא את העומר שהוא בחי' העלאת הנפש הבהמית שבאדם שתתברר לאתהפא כו'. ושרשה הוא מבחי' מל' שנק' בהמה בגימ' ב"ן כו', היינו ששרש הנה"ב הוא אז המרכבה י"ב בקר ששרשם מבחי' מל'. שגם היא צריכה להתעלות אח"כ בשבועות כבדי לקבל התורה שהוא מבחי' כתר צדח"ע. כי יש ב' מיני רצון רצון העליון ורצון תחתון רצ"ע שלמעלה מהשכל ורצון תחתון שלמטה מן השכל שהוא מסתעף מחמת שהשכל בדעתו טבובת ארתו דבר ע"כ רוצה והפני בו. ובשבועות במ"ת היה בחי' גילוי רצון העליון ולא היה אפשר להיות זה כי ע"א הייבנה תחלה להליל רצונו לה' ע"י ההתבוננות ועי"ז ישרה רצונו הרצון העליון והו' ענין רצונו רצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו וכמ"ש במ"א ע"פ צאינה וראינה כו', והו' ענין ספירת העומר והיינו אחר שהניף את העומר לפני הוי' למעלה משם הוי' ז"א דהיינו בבחי' בינה והוא מלמטה למעלה אזי אח"כ ממשכים מלמעלה למטה והו' ענין וספרתם לכם ממחרת השבת כו', דהיינו המשכת המקיפים דאימא וספי' השבת כי מעלי שבתא הוא בחי' מל'. ויומא דשבתא הוא בחי' ז"א. וממחרת השבת היינו בחי' בינה שלמעלה מן השבת. כמו ע"ד דוגמא הפי' הידוע במ"ש בעבר הנחר שהוא בחי' הכמה שנק' עבר הנחר שלמעלה מן הנחר דבינה ונחר יוצא מעדן וכך הוא פ' וענין ממחרת השבת דהיינו ב"ב שגם היא למעלה מבחי' ז"א שהם בחי' שבת אלה ושבתא דיומא ויבנה כו' בינה נק' ג"כ שבת אבל נק' שבת שבתון [מ"ש הפרדס בעירך ע"ר שבת וע' בזהר ח"ב ס"ב ב' פ"ה א']. ומבחי' בינה נמשכים המקיפים למל'. והו' פ"ה היום בגימ' א"ל הוי' שהוא המשכת המקיפים לעומר לבחי' המל' הנק' עומר. וענין המקיפים יובן ע"ד מ"ש למעלה בענין המלאכים שהם כלים מחמת גילוי אור א"ס עליהם יתור מכדי מזתן. דהיינו מחמת שוכלי שלהם קטנה מהכיל אור הגדול הזה והוא הנעשה בחי' מקיף טובב עליהם והמלאכים שכלי שלהם גדול יותר הם יכולים להכיל אור זה בבחי' פנימית אי"ל לפי ערך זה גם אם עליהם יהיה הארת אור גדול ונעלה מאד עד שגם הכלי שלהם לא תוכל להכילו יהיה ג"כ בבחי' מקיף עליהם. וכמ"כ בעבודת ה' יש ב' בחי' אהבה אחת אהבה שווא מוגבלת בנפש בבחי' פנימי' ואהבה זו יש לה קץ ותכלה בזמן כמו שעה א' וכדומה. אכן יש אהבה הב' שהוא מחמת ההתבוננות בגדולת ה' בעצמו' וכבדו כי אני הוי' לא שנית כו' שמתחת ה' יתעורר בנפשו אהבה שלמעלה מן הכלי שלו. והוא הנק' בחי' מקיף שהוא בחי' שומר כ' מאהבה ראשונה מאחר

שירה בתמה — בזהר פ' נתקן ע"פ לוח התיקון ובמ"י.

שירה כל — בזהר פ' נתקן ע"פ לוח התיקון ובמ"י.

שירה ב' — בזהר פ' נתקן ע"פ לוח התיקון ובמ"י.

שירה ב' — בזהר פ' נתקן ע"פ לוח התיקון ובמ"י.